

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 366

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 26 aprilie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
D E C R E T E		
383.	— Decret privind conferirea Ordinului Național <i>Serviciul Credincios</i>	2
384.	— Decret privind conferirea Ordinului Național <i>Serviciul Credincios</i>	2
D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E		
	Decizia nr. 64 din 14 februarie 2018 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017 pentru modificarea și completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații	3–14
A C T E A L E O R G A N E L O R D E S P E C I A L I T A Ţ E A L E A D M I N I S T R A Ţ I E I P U B L I C E C E N T R A L E		
528.	— Ordin al ministrului sănătății pentru modificarea pozițiilor nr. 10, 14 și 38 din anexa nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 254/2018 privind aprobarea detalierei pe județe a numărului total de paturi, pe anul 2018, din unitățile sanitare publice și private pentru care casele de asigurări de sănătate pot încheia contracte de furnizare de servicii medicale spitalicești	14
★		
	Rectificări	15

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind conferirea Ordinului Național *Serviciul Credincios***

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1), ale art. 6 lit. A din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 105/2000 privind reinstituirea Ordinului, Crucii și Medaliei Naționale *Serviciul Credincios*, aprobată prin Legea nr. 543/2001, cu modificările ulterioare,

în semn de deosebită apreciere pentru contribuția personală avută la susținerea și promovarea relațiilor bilaterale româno-germane, pentru activitatea susținută de promovare a identității și tradițiilor minorității germane din țara noastră,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Ordinul Național *Serviciul Credincios* în grad de *Comandor* doamnei Herta Daniel, președinte al Asociației Sașilor Transilvăneni.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

București, 25 aprilie 2018.
Nr. 383.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind conferirea Ordinului Național *Serviciul Credincios***

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1), ale art. 6 lit. A din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 105/2000 privind reinstituirea Ordinului, Crucii și Medaliei Naționale *Serviciul Credincios*, aprobată prin Legea nr. 543/2001, cu modificările ulterioare,

în semn de deosebită apreciere pentru contribuția personală avută la dezvoltarea unor importante domenii științifice și culturale, pentru promovarea relațiilor bilaterale româno-germane, pentru activitatea susținută de promovare a identității și tradițiilor minorității germane din țara noastră,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Ordinul Național *Serviciul Credincios* în grad de *Comandor* domnului Peter-Dietmar Leber, președinte al Asociației Șvabilor Bănățeni.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

București, 25 aprilie 2018.
Nr. 384.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 64

din 14 februarie 2018

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017 pentru modificarea și completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017 pentru modificarea și completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, obiecție formulată de Președintele României.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost formulată în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și al art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 282 din 15 ianuarie 2018 și constituie obiectul Dosarului nr. 48A/2018. La sesizare a fost anexată Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017 pentru modificarea și completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații.

3. În motivarea obiecției de neconstituționalitate, Președintele României susține că legea adoptată de Parlament conține o serie de reglementări noi față de ordonanța aprobată, după o procedură care contravine principiului bicameralismului, fiind încălcate dispozițiile art. 75, art. 115 alin. (4) și ale art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție.

4. Cu privire la încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție, se arată că justificarea adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017 a constat în faptul că era necesară revizuirea modalității de desemnare a conducerii Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații (ANCOM), în scopul corelării acesteia cu statutul juridic al instituției, respectiv numirea președintelui și a vicepreședinților, pe baza propunerii Guvernului, de către cele două Camere ale Parlamentului reunite în ședință comună, cu votul majorității deputaților și senatorilor prezenți. Se preciza, în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017, că această revizuire a modalității de desemnare a conducerii ANCOM conferă garanțiile necesare de independență, coerență și stabilitate pentru îndeplinirea obiectivelor acestei instituții. De asemenea, în preambul, Guvernul a mai precizat și faptul că neadoptarea măsurilor propuse prin ordonanța de urgență menționată va genera efecte negative, concretizate în disfuncționalități ale activității ANCOM. Însă, din analiza

preambulului Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017 rezultă că lipsesc elementele de fapt și de drept din care să reiasă, pe de o parte, existența situației extraordinare și, pe de altă parte, urgența reglementării, menționându-se doar faptul că reglementarea se impune în considerarea necesității revizuirii modalității de desemnare a conducerii ANCOM, neadoptarea soluțiilor propuse putând determina disfuncționalități în activitatea acestei instituții.

5. Așa cum a arătat Curtea Constituțională în jurisprudența sa cu privire la existența situației extraordinare, pentru emiterea unei ordonanțe de urgență este necesară existența unei stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public (a se vedea Decizia nr. 255/2005 privind sesizarea de neconstituționalitate a Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2004 privind trecerea unor terenuri forestiere din proprietatea publică a statului și din administrarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva în proprietatea Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005, Decizia nr. 1.008/2009 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 224/2008 pentru modificarea art. 5 alin. (2) din Legea nr. 415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 23 iulie 2009, Decizia nr. 14/2011 referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 15 aprilie 2011, Decizia nr. 42/2014 referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și a ordonanței în ansamblul său, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 25 martie 2014). De asemenea, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, cazul excepțional are un caracter obiectiv, în sensul că existența sa nu depinde de voința Guvernului, care, în asemenea împrejurări, este constrâns să reacționeze prompt pentru apărarea unui interes public pe calea ordonanței de urgență (Decizia nr. 83/1998 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 22/1997 pentru modificarea și completarea Legii administrației publice locale nr. 69/1991, republicată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 8 iunie 1998). Pentru a fi pe deplin respectate exigențele art. 115 alin. (4) din Constituție, Guvernul trebuie să demonstreze și faptul că măsurile în cauză nu sufereau amânare și, practic, nu exista vreun alt instrument legislativ ce ar fi putut fi folosit în vederea evitării rapide a

consecințelor negative mai sus arătate (Decizia nr. 919 din 14 decembrie 2006). Cu privire la urgența reglementării, care nu se confundă cu existența situației extraordinare, Curtea Constituțională a precizat faptul că aceasta nu poate fi justificată sau motivată nici de utilitatea reglementării, nici de oportunitatea sau rațiunea acesteia. Astfel, conform jurisprudenței Curții Constituționale, „invocarea elementului de oportunitate, prin definiție de natură subiectivă, căruia i se conferă o eficiență contributivă determinantă a urgenței, ceea ce, implicit, îl convertește în situație extraordinară, impune concluzia că aceasta nu are, în mod necesar și univoc, caracter obiectiv, ci poate da expresie și unor factori subiectivi, de oportunitate, în a căror considerare, de altfel, reglementarea în cauză a fost adoptată pe calea ordonanței de urgență. Întrucât, însă, asemenea factori nu sunt cuantificabili, afirmarea existenței situației extraordinare, în temeiul lor sau prin convertirea lor într-o asemenea situație, conferă acesteia un caracter arbitrar, de natură să creeze dificultăți insurmontabile în legitimarea delegării legislative. S-ar ajunge, astfel, ca un criteriu de constituționalitate — situația extraordinară a cărei respectare este prin definiție supusă controlului Curții, să fie, practic, sustras unui atare control, ceea ce ar fi inadmisibil” (Decizia nr. 255 din 11 mai 2005). De asemenea, Curtea a constatat că o ordonanță de urgență este neconstituțională dacă din preambulul său rezultă faptul că urgența este determinată de oportunitatea, rațiunea și utilitatea reglementării, fără a se evidenția însă existența unei situații extraordinare a cărei reglementare nu poate fi amânată (Decizia nr. 109 din 9 februarie 2010).

6. Se susține că, având în vedere atât preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017, cât și expunerea de motive a acesteia, precum și jurisprudența Curții Constituționale în materie și ținând cont de faptul că între eliberarea din funcție, ca urmare a demisiei, a fostului președinte interimar al ANCOM, la data de 13 aprilie 2017, și intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017, la data de 2 mai 2017, au trecut mai puțin de trei săptămâni, timp în care nu a fost formulată de Guvern o nouă propunere Președintelui României de numire în funcție a unui nou președinte al ANCOM, Guvernul a încălcat dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție, întrucât a justificat utilizarea ordonanței de urgență exclusiv prin necesitatea adoptării unei reglementări diferite a procedurii de desemnare a conducerii ANCOM, fără a exista, deci, o stare de fapt obiectivă, cuantificabilă, independentă de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public și, totodată, fără justificarea urgenței reglementării.

7. Referitor la încălcarea principiului bicameralismului, se susține că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, două criterii sunt esențiale pentru a se determina cazurile în care, prin procedura legislativă, se încalcă principiul bicameralismului: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Întrunirea cumulativă a celor două criterii este de natură a afecta principiul constituțional care guvernează activitatea de legiferare a Parlamentului, plasând pe o poziție privilegiată Camera decizională, cu eliminarea, în fapt, a primei Camere sesizate din procesul legislativ (a se vedea Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, Decizia nr. 413 din 14 aprilie 2010 sau Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011). Mai mult, în Decizia nr. 624 din 26 octombrie 2016, Curtea a precizat expres faptul că sintagma „*decide definitiv*”, cuprinsă de art. 75 alin. (3) din

Constituție, cu privire la Camera decizională, nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune ca proiectul sau propunerea legislativă adoptată de prima Cameră sesizată să fie dezbătută în Camera decizională, unde i se pot aduce modificări și completări. Însă, în acest caz, Camera decizională nu poate modifica substanțial obiectul de reglementare și configurația inițiativei legislative, cu consecința deturnării de la finalitatea urmărită de inițiator. Nu în ultimul rând, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională are în vedere respectarea principiului bicameralismului, chiar și atunci când adoptarea legii în prima Cameră sesizată se face cu respectarea procedurii tacite, acesta fiind și cazul legii deduse controlului de constituționalitate. Astfel, în Decizia nr. 412 din 14 iunie 2017, Curtea Constituțională a precizat faptul că acest aspect, al lipsei dezbaterii proiectului în cadrul primei Camere sesizate, nu coincide însă cu lipsa asumării acestuia de către Senat, ci, mai degrabă, cu asumarea conținutului juridic original al proiectului de lege, și nu este de natură a afecta respectarea exigențelor principiului bicameralismului.

8. Or, în cazul legii aflate la promulgare, conținutul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017, asumat prin adoptarea tacită de Camera Deputaților, ca primă Cameră sesizată, viza exclusiv modificarea art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind modul de desemnare a conducerii ANCOM și stabilea cine putea nominaliza candidații pentru funcțiile de președinte și vicepreședinte ANCOM. Senatul, în calitate de Cameră decizională, a adoptat o serie de amendamente care au detaliat procedura de desemnare a conducerii ANCOM, dar, în plus, a adoptat și unele amendamente prin care au fost aduse modificări altor texte din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009, care nu au fost avute în vedere nici de Guvern și, pe cale de consecință, nici de Camera Deputaților. Aceste modificări vizau: (a) salarizarea președintelui și vicepreședinților ANCOM; (b) asimilarea funcțiilor de președinte și vicepreședinte ANCOM celei de ministru, respectiv secretar de stat, inclusiv cu drept de cabinet al demnitarului; (c) introducerea posibilității demiterii președintelui și vicepreședinților ANCOM pentru motivele prevăzute la art. 11 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009, precum și în situații extraordinare, atunci când, prin acțiunile lor, au afectat în mod grav independența funcțională a autorității față de entitățile prevăzute la art. 18 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 sau capacitatea administrativă a autorității de a-și îndeplini atribuțiile conferite de lege; (d) procedura demiterii din funcție a președintelui și a vicepreședinților ANCOM; (e) supunerea spre dezbateră și adoptare în plenum Parlamentului a raportului anual al ANCOM și efectele respingerii raportului anual al ANCOM de către Parlament (demiterea conducerii ANCOM); (f) reglementarea situației în care intervine vacantarea funcției de președinte ANCOM.

9. Având în vedere forma inițială a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017 și faptul că, prin adoptare tacită, Camera Deputaților și-a însușit respectivul conținut, „modificările suplimentare pe care le-a adus Senatul, în calitate de Cameră decizională, conduc la concluzia că obiectul de reglementare și configurația inițiativei legislative au fost modificate substanțial, cu consecința deturnării de la finalitatea urmărită de inițiator”.

10. Cu privire la încălcarea dispozițiilor art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, se arată că, prin intervențiile legislative din legea criticată, raportate la Directiva 2002/21/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/140/CE, Parlamentul a încălcat dispozițiile art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, întrucât aceste

modificări și/sau completări contravin celor două directive menționate, prin faptul că afectează independența, imparțialitatea și neutralitatea ANCOM. Până la emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017, conducerea ANCOM era numită de către Președintele României, la propunerea Guvernului, iar activitatea ANCOM era sub control parlamentar (art. 1 și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009, aprobată prin Legea nr. 113/2010), ceea ce corespundea unei transpuneri fidele a dispozițiilor din Directiva 2002/21/CE, precum și, mai ales, modificărilor exprese aduse art. 3 din această directivă prin Directiva 2009/140/CE. ANCOM este o autoritate administrativă autonomă, în sensul art. 116 și 117 din Constituție, dar a cărei reglementare trebuie să țină seama de exigențele dreptului Uniunii Europene și de prioritatea de aplicare pe care acesta din urmă o are față de dreptul intern, în scopul armonizării legislațiilor naționale. Regimul juridic al autorităților administrative autonome în dreptul românesc presupune independență, neutralitate și imparțialitate în realizarea competențelor specifice respectivei autorități, autonomie organizatorică, funcțională și bugetară. Aceste reguli sunt statuate și la nivel european, în privința tuturor autorităților administrative autonome reglementate direct de dreptul Uniunii Europene și, în particular, cu privire la autoritățile naționale de reglementare pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice.

11. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 a pus în aplicare aceste exigențe europene atât în privința procedurilor ce vizează modalitatea de numire/demitere a conducerii ANCOM, cât și în privința independenței sale organizatorice și funcționale, respectând, totodată, dreptul de supraveghere al puterii legiuitoare, în conformitate și cu art. 116 și 117 din Constituție. Astfel, numirea/demiterea conducerii era rezultatul colaborării loiale dintre cele două autorități publice, prin care se manifestă puterea executivă în România (Guvernul și Președintele României), supravegherea activității era asigurată prin control parlamentar, iar controlul legalității deciziilor luate de ANCOM era realizat exclusiv de instanțele judecătorești. Rezulta, astfel, o fructuoasă colaborare loială între toate cele trei autorități în stat în dreptul intern, în deplină conformitate și cu dreptul Uniunii Europene (Directiva 2002/21/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/140/CE). Or, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2017, în procedura de desemnare a conducerii ANCOM au rămas doar Guvernul și Parlamentul, iar prin legea dedusă controlului de constituționalitate a fost eliminată orice participare a puterii executive la procedura de desemnare atât a președintelui, cât și a înlocuitorilor acestuia, punând sub semnul întrebării posibilitatea conducerii acestei autorități administrative autonome de a mai funcționa în parametrii de independență, neutralitate și imparțialitate stabiliți de reglementările europene și punând astfel în pericol nu doar funcționarea ANCOM, ca o autentică autoritate de reglementare, ci și armonizarea legislativă în cadrul Uniunii Europene, aspect pentru care în raport chiar cu ANCOM România a făcut deja obiectul unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor (art. 258 și următoarele din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene). Pe lângă faptul că modificările succesive asupra modalității de numire a conducerii ANCOM s-au produs într-un termen scurt, ceea ce a creat o instabilitate legislativă și, implicit, imprevizibilitatea normei, aceste intervenții legislative generează nesiguranță în funcționarea ANCOM, cu efecte directe asupra independenței, neutralității și imparțialității sale. Controlul exclusiv al Parlamentului, fără contrapondere din partea altei autorități publice, este de natură să afecteze independența

ANCOM, atât prin dispozițiile referitoare la numire, cât mai ales prin cele referitoare la demiterea acesteia.

12. Cu privire la demiterea conducerii unei autorități naționale de reglementare, art. 3 alin. (3) din Directiva 2002/21/CE prevede că membrii conducerii acestor instituții sau înlocuitorii acestora nu pot fi demși decât în cazul în care nu mai satisfac condițiile necesare îndeplinirii sarcinilor precizate în prealabil în legislația națională. Prin urmare, legislația națională trebuie să cuprindă criterii obiective de evaluare a activității acestei autorități. Or, art. 1 pct. 5 din legea dedusă controlului de constituționalitate [care introduce lit. g) în art. 11 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009] reglementează un nou caz de demitere a conducerii ANCOM și prevede că mandatul președintelui și al vicepreședinților ANCOM încetează, printre altele, și în situații excepționale, atunci când, prin acțiunile lor, aceștia au afectat în mod grav independența funcțională a autorității față de entitățile prevăzute la art. 18 alin. (5) sau capacitatea administrativă a autorității de a-și îndeplini atribuțiile conferite de lege. Legea dedusă controlului de constituționalitate nu reglementează nici înțelesul noțiunii „afectarea gravă a independenței funcționale sau a capacității administrative” a ANCOM și nici cazurile de constatare a acesteia. Imprecizia redactării acestui text, ce implică un grad ridicat de subiectivitate în apreciere, nu răspunde cerințelor directivei menționate și încalcă obligația constituțională ce incumbă Parlamentului de a respecta și de a pune în aplicare prevederile sistemului normativ european, așa cum a stabilit și Curtea Constituțională în Decizia nr. 1.039/2012 și, respectiv, în Decizia nr. 390/2014.

13. De asemenea, alin. (5³) al art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 — introdus prin art. 1 pct. 5 din legea criticată — prevede că vicepreședinții ANCOM pot fi demși, la propunerea motivată a președintelui ANCOM, de către cele două Camere ale Parlamentului. Această reglementare imprecisă și neclară este de asemenea în discordanță cu legislația europeană, întrucât, potrivit acesteia, atât președintele, cât și cei doi vicepreședinți trebuie să se bucure de o protecție egală în ceea ce privește motivele demiterii, astfel încât propunerea președintelui ANCOM pentru demiterea vicepreședinților să nu se poată baza decât pe motivele de demitere prevăzute, în prealabil, în lege.

14. De asemenea, potrivit art. 1 pct. 5 din legea criticată — care introduce alin. (5²) în art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 — respingerea raportului anual al ANCOM duce la demiterea conducerii ANCOM. Demiterea *de jure* a conducerii ANCOM, ca urmare a respingerii raportului de activitate, printr-o hotărâre a Parlamentului — ce nu este susceptibilă de a fi supusă controlului judecătoreesc —, este de natură să afecteze independența funcțională a acestei autorități de reglementare. Stabilirea unei astfel de modalități alternative de demitere a conducerii ANCOM în legislația națională contravine garanțiilor furnizate de art. 3 alin. (3) din Directiva 2002/21/CE.

15. În consecință, prin legea dedusă controlului de constituționalitate, supravegherea ANCOM, menționată atât de reglementările europene, cât și de prevederile constituționale relevante, s-a transformat într-un autentic control de tutelă, în virtutea căruia puterea legiuitoare poate demite conducerea ANCOM fără respectarea exigențelor stabilite de Directiva 2009/140/CE, ceea ce determină încălcarea art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, prin încălcarea prevederilor exprese ale Directivei 2009/140/CE. În acest sens, Curtea Constituțională poate adresa o întrebare preliminară Curții de Justiție a Uniunii Europene, pentru a stabili în ce măsură procedurile de desemnare/demitere a conducerii ANCOM și modalitățile de

supraveghere exclusiv de către Parlament sunt sau nu conforme cu dreptul Uniunii Europene.

16. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizările au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, respectiv Avocatului Poporului, pentru a comunica punctele lor de vedere.

17. **Președintele Senatului** a transmis punctul său de vedere, prin Adresa cu nr. 249 din 31 ianuarie 2018, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 793 din 31 ianuarie 2018, prin care solicită respingerea obiecției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

18. În acest sens se arată, referitor la critica de neconstituționalitate privind încălcarea art. 115 alin. (4) din Constituție, că schimbarea procedurii de desemnare a conducerii ANCOM este o problemă de oportunitate, iar nu una de constituționalitate. De asemenea, este un atribut suveran al Guvernului, iar acesta nu este condiționat de Constituție, să opteze pentru o anumită soluție normativă privind numirea conducerii unei autorități administrative autonome. Dacă, inițial, Guvernul a stabilit în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 o anumită procedură de desemnare a președintelui și a vicepreședinților ANCOM, este pe deplin îndreptățit să revină asupra acesteia, printr-o altă ordonanță de urgență. Urgența adoptării unei noi reglementări a modalității de desemnare a conducerii ANCOM nu are nicio legătură cu oportunitatea adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017, ci cu cerința menținerii stabilității cadrului juridic de reglementare în materie, care să asigure în continuare independența și imparțialitatea în luarea deciziilor de reglementare, de către această instituție publică. Desigur, această schimbare de procedură putea fi operată printr-o lege, al cărei proiect să fi fost elaborat și promovat de Guvern. Însă, adoptarea ei prin procedura parlamentară obișnuită ar fi necesitat un timp îndelungat pentru dezbateri în plenul celor două Camere, or, în acest domeniu, urgența adoptării unei reglementări normative a fost cerută încă din anul 2009. Expunerea de motive la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 este relevantă din acest punct de vedere. În domeniul administrării și reglementării comunicațiilor nu sunt permise întârzieri de reglementare juridică.

19. Referitor la critica privind încălcarea principiului bicameralismului, se arată că Senatul a adoptat numai amendamente tehnice, care nu afectează cu nimic fondul reglementării. Dimpotrivă, este vorba de reglementări necesare, datorate schimbării procedurii de desemnare a conducerii ANCOM, și care se corelează cu noua procedură de numire în funcțiile de conducere în instituția publică respectivă. Se invocă, în acest sens, considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 612 din 3 octombrie 2017, potrivit căreia principiul bicameralismului nu este înfrânt dacă diferențele de redactare legislativă, existente în conținutul celor două forme ale legilor, votate de Camera Deputaților și Senat, nu sunt semnificative în economia legiferării și nu au o influență decisivă asupra ansamblului actului normativ adoptat.

20. Cu privire la ultima critică de neconstituționalitate, referitoare la încălcarea art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, se arată că cele două directive invocate de autorul obiecției nu condiționează independența și neutralitatea ANCOM de numirea conducerii sale de către Președintele României. Mai mult, directivele fac parte din dreptul secundar al UE și impun statelor membre să atingă un rezultat, dar lasă la aprecierea acestora o libertate deplină în alegerea soluției legislative pentru a se atinge

rezultatul determinat. Așadar, procedura de desemnare și, respectiv, de demitere din funcție a conducerii ANCOM, prevăzută în legea supusă controlului de constituționalitate, nu afectează cu nimic independența instituției publice respective. Mai mult, hotărârea parlamentară de demitere permite opoziției să conteste motivele demiterii și chiar să atace hotărârea parlamentară respectivă în fața Curții Constituționale.

21. **Președintele Camerei Deputaților** a transmis punctul său de vedere, prin Adresa cu nr. 2/973 din 1 februarie 2018, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 854 din 1 februarie 2018, în sensul că sesizarea de neconstituționalitate este inadmisibilă în ceea ce privește critica referitoare la încălcarea art. 115 alin. (4) din Constituție și este neîntemeiată cu privire la celelalte critici.

22. Cu privire la critica referitoare la încălcarea art. 115 alin. (4) din Constituție, se arată că, potrivit Constituției și Legii nr. 47/1992, Președintele României nu poate sesiza Curtea Constituțională cu privire la ordonanțele de urgență adoptate de Guvern, ci acestea pot fi contestate numai în conformitate cu prevederile art. 146 lit. d) din Constituție. Într-adevăr, Președintele României poate contesta la Curtea Constituțională legea de aprobare a unei ordonanțe de urgență, însă nu se poate raporta la art. 115 alin. (4) din Constituție, deoarece, în cazul legilor, nu este necesar a fi motivate situațiile extraordinare și urgența reglementării. Președintele României are o serie de atribuții clar determinate prin norma fundamentală, iar exercitarea acestora, în limitele cadrului juridic existent, inclusiv al normei fundamentale, constituie o expresie a separației puterilor în stat. În aceste condiții, sesizarea de neconstituționalitate depusă trebuie analizată din perspectiva dispozițiilor exprese ale art. 146 lit. a) din Constituție, urmând a fi analizate, în mod exclusiv, prevederile legii de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017, iar nu actul normativ adoptat de către Guvernul României. Așadar, se susține că această critică de neconstituționalitate este inadmisibilă.

23. Referitor la critica de neconstituționalitate privind încălcarea principiului bicameralismului, se susține că, din analiza amendamentelor se constată că, încă de la prima Cameră sesizată, s-a modificat proiectul inițial și s-au introdus texte suplimentare în cadrul legii de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017. Acest lucru echivalează cu faptul că prima Cameră și-a exercitat rolul său, rezultând însă o formă de text diferită de cea vizată, ca urmare a aprobării tacite, textul fiind ulterior modificat în Camera decizională — Senatul. Se poate constata că atât prima Cameră sesizată, prin comisiile sale permanente, cât și Camera decizională au considerat că proiectul legii de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017 trebuie modificat și completat pentru a conține mențiuni exprese, referitoare la conducerea ANCOM. Se poate constata, astfel, că prima Cameră sesizată a formulat, în comisiile de raport, amendamente cu privire la actul prin care este numită conducerea ANCOM, precum și cu privire la rolul Birourilor permanente reunite ale Camerei Deputaților și Senatului. Pe de altă parte, în cadrul Camerei decizionale au fost aduse amendamente cu privire la selectarea candidaților pentru funcțiile de conducere, implicarea Birourilor permanente ale celor două Camere ale Parlamentului, condițiile de încetare a mandatului, salarizarea conducerii, asimilarea funcțiilor conducerii, precum și cu privire la situația vacantării funcției de președinte. Având în vedere acestea, se susține că principiul bicameralismului nu a fost încălcat, invocând, în esență, jurisprudența Curții Constituționale în materie și reiterând

considerentele deciziilor Curții Constituționale nr. 1.093 din 15 octombrie 2008 și nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, cu privire la cele două criterii esențiale cumulative care conduc la încălcarea principiului bicameralismului, criterii care, în cazul legii criticate, nu sunt îndeplinite.

24. Cât privește critica referitoare la încălcarea art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, se susține că aceasta este neîntemeiată, deoarece nu s-a avut în vedere adoptarea de amendamente care să afecteze în vreun fel independența, imparțialitatea și neutralitatea ANCOM. Aceasta este o autoritate publică autonomă cu personalitate juridică, aflată sub control parlamentar, care a fost înființată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009, care a asigurat și transpunerea în legislația națională a directivelor 2002/21/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/19/CE, și 2002/20/CE. ANCOM face parte din acea categorie de instituții ale căror organizare și funcționare țin cont de actele legislative adoptate de către Parlamentul European și Consiliu. Directivele din domeniul comunicațiilor electronice, deși stabilesc principii clare ce trebuie respectate pentru organizarea și funcționarea autorității de reglementare, nu interzic, în mod expres, stabilirea unor condiții pentru demiterea conducerii, ci, dimpotrivă. Mai mult chiar, prin normele europene obligatorii se solicită adoptarea de norme naționale prin care să se asigure independența ANCOM, urmărind ca aceasta să își exercite competențele în mod imparțial, transparent, iar în activitatea sa să nu primească instrucțiuni de la o altă entitate în legătură cu îndeplinirea sarcinilor ce îi revin, în temeiul normelor de drept intern care pun în aplicare dreptul Uniunii Europene. Acest lucru se raportează, desigur, și la stabilitatea ce trebuie conferită autorității de reglementare, în termeni de resurse umane și materiale alocate acesteia, inclusiv, deci, conducerii numite a acesteia — președinte și doi vicepreședinți. Potrivit tezei a treia a enumerației 13 din Directiva 2009/140/CE a Parlamentului European și a Consiliului, norma națională ce reglementează organizarea și funcționarea ANCOM ar trebui să conțină și motivele revocării din funcție a conducerii autorității naționale de reglementare, în scopul înlăturării oricărui îndoileli legate de neutralitatea autorității și de inflexibilitatea acesteia față de factorii externi. Acest lucru a fost avut în vedere de către legislativ, la momentul adoptării Legii de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017, fiind completat, în mod corespunzător art. 11 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009.

25. Totodată, potrivit prevederilor art. 11 alin. (1³) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009, introduse prin legea criticată, persoanele care îndeplinesc criteriile legale pentru a ocupa funcțiile de președinte și/sau vicepreședinte, în mod nediscriminatoriu, își pot depune candidaturile la unul dintre secretariatele Comisiei pentru tehnologia informației și comunicațiilor din Camera Deputaților sau Comisiei economice, industriei și servicii din Senat. Aceste prevederi se coroborează cu dispozițiile art. 11 alin. (1²) din același act normativ. Mai mult, potrivit art. 61 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009, ANCOM este obligată să aplice principiile obiectivității, transparenței, nediscriminării și proporționalității în activitatea de reglementare. În ceea ce privește demiterea președinților sau vicepreședinților ANCOM, lit. g) a art. 11 alin. (5), nou-introdusă în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009, vizează tocmai afectarea în mod grav a independenței funcționale a autorității, ca motiv de demitere a conducerii. Astfel, criticile de neconstituționalitate sunt

neîntemeiate, prevederile criticate fiind în total acord cu Directiva 2002/21/CE. Nu este întemeiată nici critica privind art. 11 alin. (5³), potrivit căruia vicepreședinții ANCOM pot fi demși la propunerea motivată a președintelui ANCOM, de către cele două Camere ale Parlamentului, deoarece această dispoziție se circumscrie și se coroborează tocmai cu art. 11 alin. (5) lit. g). În egală măsură, nici critica adusă prevederilor art. 11 alin. (5²), conform cărora respingerea raportului anual al ANCOM duce la demiterea conducerii ANCOM, nu este întemeiată, deoarece respingerea unui raport anual nu se poate face decât motivat și obiectiv, raportat la activitatea desfășurată, adică tocmai la *independența, imparțialitatea, neutralitatea și legalitatea* cu care și-a îndeplinit atribuțiile stabilite de cadrul legal. În același sens sunt invocate prevederi similare cuprinse în art. 46 alin. (7) din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

26. **Guvernul** a transmis Curții Constituționale punctul său de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate, înregistrat la Curtea Constituțională sub nr. 1.121 din 12 februarie 2018. Cu privire la critica raportată la art. 115 alin. (4) din Constituție, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale și analizând afirmațiile din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017, care justifică îndeplinirea exigențelor constituționale ale art. 115 alin. (4), Guvernul consideră că „la momentul aprobării de către Guvern a proiectului de Ordonanță de urgență pentru modificarea art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009, existau elemente care să legitimeze recurgerea la această procedură de legiferare”.

27. Cu privire la critica de neconstituționalitate privitoare la încălcarea principiului bicameralismului, Guvernul invocă jurisprudența Curții Constituționale și apreciază că, analizând conținutul juridic al modificărilor aduse de Senat, acestea se subsumează aceluiași conținut juridic, astfel încât între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului nu există deosebiri majore, ceea ce conduce la concluzia netemeinicii sesizării de neconstituționalitate sub acest aspect.

28. Referitor la cea de-a treia critică de neconstituționalitate, raportată la art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, Guvernul consideră că „nu poate fi decelată vreo contradicție între soluțiile normative din cuprinsul legii criticate și prevederile cu caracter principal din directivele invocate de autorul sesizării”. Mai mult, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 668 din 18 mai 2011, consideră că nu este îndeplinită condiția nivelului de relevanță constituțională, astfel încât prevederile art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție nu au incidență în cauză, critica fiind neîntemeiată sub acest aspect.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președintelui Senatului, președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

29. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

30. Obiectul controlului de constituționalitate îl constituie dispozițiile Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a

Guvernului nr. 33/2017 pentru modificarea și completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, lege adoptată de Senat, în calitate de Cameră decizională, la data de 18 decembrie 2017. Dispozițiile legii criticate au următorul cuprins:

„**Articol unic.** — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33 din 27 aprilie 2017 pentru modificarea și completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 312 din 2 mai 2017, cu următoarele modificări și completări:

1. Titlul ordonanței se modifică și va avea următorul cuprins:

«Ordonanța de urgență a Guvernului pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații».

2. Articolul unic se modifică și va avea următorul cuprins:

«Articol unic. — Articolele 11 și 15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din 19 martie 2009, aprobată prin Legea nr. 113/2010, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:»

3. La articolul unic, punctul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

1. La articolul 11, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. 11.— (1) Conducerea A.N.C.O.M. este asigurată de un președinte și 2 vicepreședinți, numiți de către cele două Camere ale Parlamentului, reunite în ședință comună, cu votul majorității deputaților și senatorilor prezenți.»

4. La articolul unic, punctul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

2. La articolul 11, după alineatul (1) se introduc patru noi alineate, alin. (11)—(14), cu următorul cuprins:

«(11) Numirea președintelui și a celor 2 vicepreședinți ai A.N.C.O.M., cu nominalizarea funcțiilor, se face la propunerea comună a Comisiei pentru tehnologia informației și comunicațiilor a Camerei Deputaților și a Comisiei economice, industriei și servicii a Senatului.

(12) Comisiile reunite prevăzute la alin. (11) vor efectua selecția propunerilor dintr-o listă care conține un număr mai mare de candidați decât numărul celor ce urmează a fi numiți, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (3) și (4).

(13) Persoanele care îndeplinesc criteriile prevăzute în prezenta lege pentru funcțiile de președinte și vicepreședinte își pot depune candidaturile la unul dintre secretariatele comisiilor prevăzute la alin. (11).

(14) Propunerile de candidați pentru funcțiile prevăzute la alin. (1) se înaintează Birourilor permanente ale celor două Camere ale Parlamentului, în termen de 30 de zile de la data vacantării funcțiilor.»

5. La articolul unic, după punctul 2 se introduc șase noi puncte, pct. 3—8, cu următorul cuprins:

3. La articolul 11, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

«(2) Salariul președintelui A.N.C.O.M. se stabilește la nivelul a cinci salarii medii la nivelul instituției aferente lunii ianuarie a

fiecărui an, iar salariul vicepreședinților A.N.C.O.M. se stabilește la nivelul a patru salarii medii la nivelul instituției aferente lunii ianuarie a fiecărui an;».

4. La articolul 11, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (2¹), cu următorul cuprins:

«(2¹) Funcțiile de președinte și vicepreședinte A.N.C.O.M. sunt funcții de demnitate publică asimilate funcției de ministru, respectiv secretar de stat, cu drept de cabinet al demnitarului.»

5. La articolul 11 alineatul (5), după litera f) se introduce o nouă literă, lit. g), cu următorul cuprins:

«g) prin demitere, în cazul în care nu mai îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (3) și (4), în condițiile alin. (8), sau în situații excepționale, atunci când, prin acțiunile lor, au afectat în mod grav independența funcțională a autorității față de entitățile prevăzute la art. 18 alin. (5) sau capacitatea administrativă a autorității de a-și îndeplini atribuțiile conferite de lege.»

6. La articolul 11, după alineatul (5), se introduc trei noi alineate, alin. (5¹)—(5³), cu următorul cuprins:

«(5¹) Demiterea din funcție se face de Camera Deputaților și de Senat, în ședință comună, cu votul majorității deputaților și senatorilor prezenți, pe baza unui raport comun al comisiilor prevăzute la art. 15 alin. (1). Raportul se publică pe paginile de internet ale Camerei Deputaților și Senatului și se comunică persoanei demise.

(5²) Respingerea raportului anual al A.N.C.O.M. duce la demiterea conducerii A.N.C.O.M.

(5³) Vicepreședinții A.N.C.O.M. pot fi demisi, la propunerea motivată a președintelui A.N.C.O.M., de către cele două Camere ale Parlamentului, reunite în ședință comună, cu votul majorității deputaților și senatorilor prezenți.»

7. La articolul 11, după alineatul (9), se introduce un nou alineat, alin. (10), cu următorul cuprins:

«(10) În situația vacantării funcției de președinte, atribuțiile președintelui A.N.C.O.M. sunt exercitate de către persoana care ocupă cea mai înaltă funcție de conducere în instituție. În situația în care cele două sau mai multe persoane ocupă funcții egale, atribuțiile se exercită de către cel care are cea mai mare vechime în funcția respectivă, iar în caz de vechime egală, de cel care are cea mai mare vechime în instituție.»

8. La articolul 15, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

«(4) Raportul Comisiei pentru tehnologia informației și comunicațiilor din cadrul Camerei Deputaților și al Comisiei economice, industriei și servicii din cadrul Senatului asupra raportului anual de activitate se supune dezbaterii și adoptării în plenul Parlamentului, în prezența președintelui și a vicepreședinților A.N.C.O.M.»

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor articolului 75 și ale articolului 76 alineatul (1) din Constituția României, republicată.»

31. În motivarea obiecției de neconstituționalitate se susține că prevederile legii criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 75 privind sesizarea Camerelor, cu referire la principiul bicameralismului, ale art. 115 alin. (4) privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență ale Guvernului și ale art. 148 alin. (2) și (4) privind integrarea în Uniunea Europeană.

32. **Analizând admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate**, sub aspectul obiectului și titularului sesizării, Curtea constată că sesizarea care formează obiectul Dosarului nr. 48A/2018 îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție, atât sub aspectul obiectului său, fiind vorba de o lege adoptată de Parlament și

încă nepromulgată, cât și sub aspectul titularului dreptului de sesizare, aceasta fiind formulată de Președintele României.

33. Examinând procesul legislativ de adoptare a legii criticate, Curtea observă că proiectul de lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017 pentru modificarea și completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații a fost inițiat de Guvern și înregistrat la data de 3 mai 2017 la Camera Deputaților, pentru dezbatere, având și avizul favorabil de la Consiliul Legislativ. Forma inițiatorului cuprindea articolul unic potrivit căruia *„Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2017 pentru modificarea și completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații.”* Fiind sesizate spre dezbatere, în fond, în procedură de urgență, Comisia pentru administrație publică și amenajarea teritoriului și Comisia pentru tehnologia informației și comunicațiilor au întocmit raport comun de admitere cu amendamente, constând doar în anumite clarificări legislative. Ulterior, Comisia pentru buget, finanțe și bănci a avizat favorabil proiectul. În ședința plenului Camerei Deputaților din data de 13 iunie 2017, Plenul Camerei Deputaților a votat prelungirea termenului de adoptare a proiectului de lege la 60 de zile. Ulterior, Comisia juridică, de disciplină și de imunități a avizat, de asemenea, favorabil proiectul de lege. În ședința plenului Camerei Deputaților din data de 3 octombrie 2017, proiectul de lege a fost considerat adoptat în forma inițiatorului, fără a fi dezbătut în Plen, potrivit prevederilor art. 115 alin. (5) teza a treia din Constituția României, republicată (conform căruia *„Dacă în termen de cel mult 30 zile de la depunere, Camera sesizată nu se pronunță asupra ordonanței, aceasta este considerată adoptată și se trimite celeilalte Camere care decide de asemenea în procedură de urgență”*). Proiectul de lege a fost transmis Senatului și înregistrat la data de 5 octombrie 2017, la Biroul permanent al Senatului. Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări a avizat favorabil proiectul de lege, cu amendamente admise, referitoare la numirea conducerii ANCOM, la salarizarea președintelui ANCOM, la condițiile de demitere a președintelui și vicepreședinților ANCOM și la situația vacantării funcției de președinte al ANCOM. În ședința din 13 decembrie 2017, Comisia economică, industriei și servicii a adoptat un raport de admitere, cu amendamente, la dezbateri participând reprezentanți ai Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale și ai ANCOM. Amendamentele admise au vizat aspecte privind propunerile de candidați la funcția de președinte al ANCOM, privind salarizarea președintelui ANCOM, precum și condițiile de demitere a președintelui și vicepreședinților ANCOM. Proiectul de lege a fost dezbătut în plenul Senatului și adoptat la data de 18 decembrie 2017.

34. Cu titlu preliminar, Curtea reține că, inițial, art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din 19 martie 2009, aprobată prin Legea nr. 113/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 22 iunie 2010, avea următorul conținut: *„Conducerea ANCOM este asigurată de un președinte și 2 vicepreședinți, numiți de către președintele României, la propunerea Guvernului”*. Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2017 pentru modificarea și completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și

Reglementare în Comunicații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 312 din 2 mai 2017, a fost modificat și completat art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009, după cum urmează:

— alineatul (1) a avut următorul cuprins: *„Conducerea ANCOM este asigurată de un președinte și 2 vicepreședinți, numiți pe baza propunerii Guvernului de către cele două camere ale Parlamentului, reunite în ședință comună, cu votul majorității deputaților și senatorilor prezenți.”*

— după alineatul (1) s-a introdus un nou alineat, alineatul (11), cu următorul cuprins: *„(11) Propunerile nominalizează candidații pentru funcțiile prevăzute la alin. (1) și se înaintează birourilor permanente ale celor două Camere ale Parlamentului, în termen de 30 zile de la data vacantării funcțiilor.”*

35. Referitor la modificările legislative preconizate prin legea criticată, Curtea reține că, prin legea de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017, au fost aduse următoarele modificări și completări ordonanței de urgență a Guvernului: modificarea titlului Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017, cu următorul conținut: *„Ordonanța de urgență a Guvernului pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații.”*; numirea președintelui și a celor 2 vicepreședinți ANCOM exclusiv de către cele două Camere ale Parlamentului, eliminându-se rolul Guvernului de a face propunerea de numire; procedurile de selecție a propunerilor de candidați; salarizarea președintelui și vicepreședinților ANCOM; asimilarea funcțiilor de președinte și vicepreședinte ANCOM celei de ministru, respectiv secretar de stat, inclusiv cu drept de cabinet al demnitarului; introducerea posibilității demiterii președintelui și vicepreședinților ANCOM pentru motivele prevăzute la art. 11 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009, precum și în situații extraordinare, atunci când, prin acțiunile lor, au afectat în mod grav independența funcțională a autorității față de entitățile prevăzute la art. 18 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 sau capacitatea administrativă a autorității de a-și îndeplini atribuțiile conferite de lege; procedura demiterii din funcție a președintelui și a vicepreședinților ANCOM; supunerea spre dezbatere și adoptare în plenul Parlamentului a raportului anual de activitate al ANCOM și efectul respingerii acestui raport de către Parlament, constând în demiterea conducerii ANCOM; reglementarea situației în care intervine vacantarea funcției de președinte ANCOM.

36. Referitor la critica de neconstituționalitate privind încălcarea dispozițiilor art. 75 din Constituție referitoare la principiul bicameralismului, Curtea reține că, în jurisprudența sa, a stabilit două criterii esențiale pentru a se determina cazurile în care, prin procedura legislativă, se încalcă principiul bicameralismului, și anume: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Întrunirea cumulativă a celor două criterii este de natură a afecta principiul constituțional care guvernează activitatea de legiferare a Parlamentului, plasând pe o poziție privilegiată Camera decizională, cu eliminarea, în fapt, a primei Camere sesizate din procesul legislativ (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din data de 28 mai 2009, Decizia nr. 413 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010, Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011, Decizia nr. 62 din 7 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 3 martie 2017, paragraful 29, Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 13 aprilie 2017, paragraful 54 sau Decizia nr. 377 din 31 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 586 din 21 iulie 2017, paragraful 44).

37. Stabilind limitele principiului bicameralismului, Curtea a apreciat că aplicarea acestui principiu nu poate avea ca efect deturnarea rolului de Cameră de reflecție a primei Camere sesizate, în sensul că aceasta ar fi Camera care ar fixa în mod definitiv conținutul proiectului sau propunerii legislative (și, practic, conținutul normativ al viitoarei legi), ceea ce are drept consecință faptul că cea de-a doua Cameră, Camera decizională, nu va avea posibilitatea să modifice ori să completeze legea adoptată de Camera de reflecție, ci doar posibilitatea de a o aproba sau de a o respinge. Sub aceste aspecte este de netăgăduit că principiul bicameralismului presupune atât conlucrarea celor două Camere în procesul de elaborare a legilor, cât și obligația acestora de a-și exprima prin vot poziția cu privire la adoptarea legilor (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, paragraful 55).

38. Bicameralismul nu înseamnă, însă, ca ambele Camere să se pronunțe asupra unei soluții legislative identice, în Camera decizională putând exista abateri inerente de la forma adoptată de Camera de reflecție, desigur, fără schimbarea obiectului esențial al proiectului de lege/propunerii legislative. A nega posibilitatea Camerei decizionale de a se îndepărta de la forma votată în Camera de reflecție ar însemna limitarea rolului său constituțional, iar caracterul decizional atașat acesteia devine iluzoriu. S-ar ajunge la un veritabil mimetism, în sensul că cea de-a doua Cameră se va identifica, în ceea ce privește activitatea sa legislativă, cu prima Cameră, neputându-se îndepărta în niciun fel de la soluțiile legislative pentru care a optat prima Cameră, ceea ce este contrar, până la urmă, chiar ideii de bicameralism. Prin urmare, nu se poate susține încălcarea principiului bicameralismului, atât timp cât legea adoptată de Camera decizională se referă la aspectele principiale pe care le-a avut în vedere propunerea/proiectul de lege în forma sa însușită de Camera de reflecție. În acest sens, modificările aduse formei adoptate de Camera de reflecție trebuie să cuprindă o soluție legislativă care păstrează concepția de ansamblu a acesteia, și să fie adaptate în mod corespunzător, prin stabilirea unei soluții legislative alternative/complementare, care nu se abate de la forma adoptată de Camera de reflecție, în condițiile în care aceasta este mai cuprinzătoare sau mai bine articulată în cadrul ansamblului legii, cu realizarea anumitor coroborări inerente oricărei modificări (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 765 din 14 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 21 februarie 2017, paragrafele 37 și 38, sau Decizia nr. 377 din 31 mai 2017, paragraful 45).

39. Curtea a stabilit că art. 75 alin. (3) din Constituție, folosind sintagma „*decide definitiv*” cu privire la Camera decizională, nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune ca proiectul sau propunerea legislativă adoptată de prima Cameră sesizată să fie dezbătută în Camera decizională, unde i se pot aduce modificări și completări. Curtea a subliniat că, în acest caz, Camera decizională nu poate, însă, modifica substanțial obiectul de

reglementare și configurația inițiativei legislative, cu consecința deturnării de la finalitatea urmărită de inițiator (Decizia nr. 624 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 937 din 22 noiembrie 2016, Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, paragraful 56, sau Decizia nr. 377 din 31 mai 2017, paragraful 46).

40. Referitor la legea supusă controlului de constituționalitate, Curtea constată că forma adoptată de Camera Deputaților, ca primă Cameră sesizată, este identică formei inițiatorului, Guvernul, cuprinzând articolul unic prin care se aproba Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2017. Pe parcursul procedurii legislative desfășurate la Camera Deputaților, în Comisia sesizată în fond s-au dezbătut și s-au admis amendamente, comisia întocmind raport de admitere cu amendamente, însă, având în vedere depășirea termenului de 30 de zile de la depunerea proiectului de lege, în temeiul dispozițiilor art. 115 alin. (5) teza a treia din Constituție, proiectul de lege a fost considerat adoptat de Camera Deputaților în forma inițială, la data de 3 octombrie 2017. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, **aspectul lipsei dezbaterii proiectului în cadrul primei Camere sesizate nu coincide cu lipsa asumării acestuia de către prima Cameră sesizată, ci, mai degrabă, cu asumarea conținutului juridic original al proiectului de lege, și nu este de natură a afecta respectarea exigențelor principiului bicameralismului** (Decizia nr. 412 din 14 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 25 iulie 2017, paragraful 36).

41. Referitor la termenul de adoptare a aceleiași legi în Senat, în calitate de Cameră decizională, Constituția nu prevede un termen imperativ concret în care aceasta să se pronunțe, ci doar necesitatea pronunțării în procedură de urgență (Decizia nr. 45 din 4 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 15 aprilie 2014). Astfel, urmând procedura parlamentară, proiectul de lege a fost adoptat de Senat, în calitate de Cameră decizională, la data de 18 decembrie 2017.

42. Aplicând considerentele de principiu rezultate din jurisprudența sa referitoare la criteriile esențiale ce trebuie îndeplinite cumulativ pentru respectarea principiului bicameralismului, Curtea constată că, în cazul legii criticate, deși există diferențe între formele adoptate de Senat și de Camera Deputaților, nu se poate afirma că ar exista deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului, având în vedere faptul că însăși Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2017 prevedea modificarea procedurii de numire a conducerii ANCOM. Ambele forme adoptate de cele două Camere ale Parlamentului vizează aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017, iar Camera decizională, Senatul, a adus și alte modificări și completări, care, însă, **se circumscriu reglementărilor privind controlul parlamentar al ANCOM și celor privind statutul președintelui și vicepreședinților ANCOM**. În acest sens, s-au introdus norme prin care se detaliază procedura parlamentară de numire a conducerii ANCOM. Totodată, prin simetrie cu procedura de numire, s-au reglementat și cazurile de demitere a conducerii ANCOM de către Parlament, iar celelalte completări privesc aspecte referitoare la salarizarea președintelui și vicepreședinților, deci tot aspecte legate de statutul conducerii ANCOM. Or, în aceste condiții, Curtea observă că între forma adoptată de Camera Deputaților și cea adoptată de Senat **nu există o diferență majoră de conținut, forma finală dând expresie scopului urmărit de inițiator, Guvernul, și anume clarificarea unor aspecte privind statutul juridic al ANCOM,**

de autoritate publică administrativă, aflată sub control parlamentar. Astfel, nu se poate reține că ar exista o configurație semnificativ diferită între forma legii criticate adoptate de Camera Deputaților și forma adoptată de Senat. Modificările și completările pe care Senatul le-a adus propunerii legislative adoptate de prima Cameră sesizată se raportează tot la materia avută în vedere de inițiator — aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017 — și păstrează concepția de ansamblu a acesteia, prin stabilirea unor soluții legislative care nu deturneză obiectivele urmărite de inițiativa legislativă, și nici nu se îndepărtează de la forma adoptată de Camera Deputaților, cuprinzând norme care se circumscriu obiectului de reglementare a proiectului de lege, inițiat de Guvern. În concluzie, ținând cont de faptul că forma adoptată de Senat nu modifică substanțial obiectul de reglementare, scopul urmărit de legiuitor sau configurația inițiativei legislative, Curtea constată că nu au fost încălcate dispozițiile art. 75 din Constituție referitoare la principiul bicameralismului, astfel cum a fost dezvoltat în jurisprudența Curții Constituționale anterior amintită.

43. Referitor la critica de neconstituționalitate având ca obiect încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență ale Guvernului, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale, este competentă să analizeze în cadrul controlului *a priori* de constituționalitate ce privește legea de aprobare însăși îndeplinirea de către ordonanța de urgență aprobată a condițiilor prevăzute de art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 761 din 17 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 46 din 20 ianuarie 2015, paragraful 28).

44. Potrivit art. 115 alin. (4) din Constituție, Guvernul poate adopta o ordonanță de urgență în următoarele condiții, întrunite în mod cumulativ: existența unei situații extraordinare; reglementarea acesteia să nu poată fi amânată; urgența să fie motivată în cuprinsul ordonanței. Sintagma „*situații extraordinare*” a fost analizată în jurisprudența Curții Constituționale, care, prin Decizia nr. 255 din 11 mai 2005 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005), a reținut implicațiile deosebirii terminologice dintre noțiunea de „*caz excepțional*”, utilizat în concepția art. 114 alin. (4) din Constituție anterior revizuirii, și cea de „*situație extraordinară*”, arătând că, deși diferența dintre cei doi termeni, din punctul de vedere al gradului de abatere de la obișnuit sau comun căruia îi dau expresie, este evidentă, legiuitorul a simțit nevoia să o pună la adăpost de orice interpretare de natură să minimalizeze o atare diferență, prin adăugarea sintagmei „*a căror reglementare nu poate fi amânată*”, consacrand, astfel, *in terminis*, imperativul urgenței reglementării. Prin aceeași decizie, Curtea a reamintit jurisprudența sa pronunțată anterior revizuirii Legii fundamentale, prin care a precizat că de esența cazului excepțional este caracterul său obiectiv, în sensul că „*existența sa nu depinde de voința Guvernului care, în asemenea împrejurări, este constrâns să reacționeze prompt pentru apărarea unui interes public pe calea ordonanței de urgență*”. (Decizia nr. 83 din 19 mai 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 8 iunie 1998).

45. Curtea observă că, potrivit art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009, ANCOM este autoritate publică autonomă cu personalitate juridică, aflată sub control parlamentar, iar prin legea criticată se prevede schimbarea modalității de desemnare a conducerii ANCOM, în sensul numirii conducerii ANCOM de către cele două Camere ale Parlamentului. Cu privire la existența situației extraordinare, în

cazul reglementării, printr-o ordonanță de urgență a Guvernului, a statutului juridic al unei autorități administrative autonome, prin Decizia nr. 737 din 31 iulie 2012 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 3 octombrie 2012), Curtea a reținut că dispozițiile constituționale ale art. 116 prevăd că organele de specialitate se pot organiza în subordinea Guvernului ori a ministerelor sau ca autorități administrative autonome, iar, potrivit art. 102 alin. (1) coroborat cu art. 111 din Constituție, Guvernul exercită conducerea generală a administrației publice, cu excepția autorităților autonome aflate sub control parlamentar. Ca o consecință a acestor prevederi constituționale, Legea nr. 47/1994 privind serviciile din subordinea Președintelui României nu conține vreo dispoziție potrivit căreia în subordinea Președintelui României se pot organiza instituții publice de interes național, având natura juridică a unor autorități publice autonome. Curtea a mai reținut că autoritățile administrative autonome se înființează prin lege organică, iar statutul lor se poate modifica tot prin lege organică, însă, astfel cum s-a reținut și în Decizia Curții Constituționale nr. 15 din 25 ianuarie 2000 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din 14 iunie 2000), situația extraordinară ce impune adoptarea unor măsuri urgente pentru protejarea unui interes public poate reclama instituirea unei reglementări de domeniul legii organice prin intermediul ordonanței de urgență, care, dacă nu ar putea fi adoptată, interesul public avut în vedere ar fi afectat.

46. Analizând Nota de fundamentare și preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017, Curtea reține că rațiunea principală a emiterii acesteia a fost „necesitatea revizuirii modalității de desemnare a conducerii ANCOM în scopul corelării cu statutul juridic al instituției, respectiv numirea președintelui și a vicepreședinților, pe baza propunerii Guvernului, de către cele două Camere ale Parlamentului reunite în ședință comună”, având în vedere statutul juridic al Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații — ANCOM, **respectiv acela de autoritate administrativă autonomă, cu personalitate juridică, aflată sub control parlamentar.** Astfel, „această modalitate de desemnare a conducerii ANCOM conferă garanțiile necesare de independență, coerență și stabilitate pentru îndeplinirea obiectivelor acestei instituții”, iar „neadoptarea măsurilor propuse prin prezenta ordonanță de urgență va genera efecte negative, concretizate în disfuncționalități ale activității ANCOM”. Așadar, potrivit Notei de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017, **măsura legislativă este justificată de necesitatea corelării între statutul juridic al autorității — respectiv de autoritate administrativă autonomă, cu personalitate juridică, aflată sub control parlamentar — și modalitatea de numire a conducerii acesteia. Astfel, interesul public protejat prin aceste prevederi legale este reprezentat, în principal, de necesitatea asigurării reglementării unitare și coerente a tuturor aspectelor privind organizarea și funcționarea ANCOM, precum și a evitării disfuncționalităților în activitatea acesteia.**

47. Curtea reține că statutul juridic al ANCOM a fost reglementat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009. Înainte de această reglementare, instituția națională pentru comunicații (care a avut diverse denumiri, cum sunt ANRC, ANRCTI și ANC) a avut statutul juridic de instituție publică cu personalitate juridică, aflată în subordinea Guvernului. Corespunzător acestui statut, conducerea instituției naționale pentru comunicații era numită de prim-ministru, pentru un mandat de 5 ani. În mod corelativ, revocarea din funcție a

președintelui și vicepreședinților instituției era de competența prim-ministrului, în cazurile de încălcare a actelor normative din domeniul comunicațiilor sau de condamnare penală prin hotărâre judecătorească definitivă. Curtea reține că, prin scrisoarea de punere în întârziere din data de 29 ianuarie 2009 (Cauza nr. 2008/2.366), Comisia Europeană a atras atenția asupra faptului că au fost încălcate prevederile Directivei 2002/21/CE privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice, în ceea ce privește obligația de garantare a independenței autorității naționale de reglementare în domeniul comunicațiilor. Astfel, **s-a considerat că numirea și demiterea de către prim-ministru a conducerii autorității naționale de reglementare în domeniul comunicațiilor, prevăzute în legislație la acel moment, nu îndeplineau condițiile de independență a acestei autorități.** Ca urmare a acestei acțiuni demarate de Comisia Europeană, s-a emis Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009, prin care statutul juridic al instituției naționale pentru comunicații (denumită ANCOM) a fost reglementat ca fiind „*autoritate publică autonomă cu personalitate juridică, sub control parlamentar, finanțată integral din venituri proprii*”, iar conducerea acesteia era numită de către președintele României, la propunerea Guvernului, durata mandatelor fiind de 6 ani. Așa cum este explicat în preambulul său, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 a fost emisă „*Luând în considerare că în scrisoarea de punere în întârziere din data de 29 ianuarie 2009 (Cauza nr. 2008/2.366) Comisia Europeană atrage atenția asupra faptului că au fost încălcate prevederile Directivei 2002/21/CE privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice (Directiva-cadru), având în vedere că Guvernul României este invitat să răspundă la scrisoarea de punere în întârziere din cadrul acțiunii declanșate până în data de 2 aprilie 2009 și, în aceste condiții, elaborarea unui act normativ care să consfințească înființarea, organizarea și funcționarea autorității de reglementare în domeniul comunicațiilor electronice sub controlul Parlamentului este o soluție ce va aduce stabilitate instituțională autorității naționale de reglementare în domeniul comunicațiilor electronice, adoptarea proiectului de act normativ fiind în măsură, totodată, să creeze premisele închiderii procedurii de încălcare a normelor comunitare înainte de următoarea fază a acestei proceduri*” Totodată, pentru corelarea cu statutul juridic de autoritate administrativă autonomă, aflată sub control parlamentar, art.15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 a prevăzut că activitatea ANCOM este analizată de Parlament, prin dezbateră raportului anual.

48. Având în vedere această evoluție legislativă, Curtea constată că, **urmare a acțiunilor demarate la nivelul Comisiei Europene, în vederea asigurării stabilității, independenței și imparțialității autorității de reglementare din domeniul comunicațiilor, această instituție a fost trecută sub control parlamentar, cu consecința dezbaterii în Parlament a raportului anual privind activitatea ANCOM.** Dar, cu toate că ANCOM era o instituție aflată sub control parlamentar, anterior adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017, numirea și demiterea conducerii sale intrau în atribuția altei autorități decât Parlamentul, și anume a Președintelui țării, la propunerea Guvernului, existând, astfel, o diferență între reglementarea statutului ANCOM și cea privind statutul conducerii sale, care nu și-a găsit justificarea în raport cu statutul juridic și atribuțiile ANCOM, precum și de legislația europeană în materie. În contextul legislativ mai sus amintit, **precum și în condițiile în care funcțiile de președinte și vicepreședinte**

ai ANCOM erau vacante (așa cum se precizează în Nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017), Guvernul a emis Ordonanța de urgență nr. 33/2017.

49. Ținând cont de jurisprudența sa referitoare la interpretarea art. 115 alin. (4) din Constituție, Curtea constată că, având în vedere contextul legislativ analizat mai sus, schimbarea modalității de desemnare a conducerii ANCOM reprezintă o situație extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată. Intenția legiuitorului delegat, așa cum rezultă din Nota de fundamentare și din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017, a fost aceea de corelare a procedurii de numire a conducerii ANCOM cu statutul juridic al acesteia de autoritate administrativă autonomă, sub control parlamentar, în condițiile în care se impunea ocuparea cu celeritate a funcțiilor vacante de conducere, pentru a nu se crea disfuncționalități în activitatea instituției, cu consecințe asupra protejării interesului public în ceea ce privește funcționarea corectă și eficientă și îndeplinirea fără sincope a atribuțiilor sale legale. Având în vedere că ANCOM este autoritatea națională pentru administrare și reglementare în comunicații, interesul public ce trebuia protejat prin măsura legislativă adoptată a avut în vedere necesitatea ca ANCOM să fie pe deplin funcțională, fără sincope în ceea ce privește conducerea sa și modul de exercitare a atribuțiilor acesteia.

50. În concluzie, pentru aceste argumente, Curtea constată că Guvernul a îndeplinit cele trei condiții prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție, necesare pentru adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017.

51. **Cu privire la criticile de neconstituționalitate privind încălcarea dispozițiilor art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție,** autorul obiecției arată, în esență, că legea criticată, prin reglementările referitoare la numirea și demiterea ANCOM, contravine Directivei nr. 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind cadrul comun de reglementare pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice, mai ales art. 3 din această directivă, modificat prin Directiva 2009/140/CE, referitoare la independența autorităților naționale de reglementare în comunicații, cu următorul conținut: „(1) *Statele membre se asigură că fiecare sarcină încredințată autorităților naționale de reglementare prin prezenta directivă și prin directivele speciale este îndeplinită de un organism competent.*

(2) *Statele membre garantează independența autorităților naționale de reglementare, asigurându-se că acestea sunt distincte din punct de vedere juridic și independente din punct de vedere funcțional de toate organizațiile care furnizează rețele, echipamente sau servicii de comunicații electronice. Statele membre care păstrează proprietatea sau controlul asupra unor întreprinderi care furnizează rețele și/sau servicii de comunicații electronice asigură separarea structurală efectivă a funcției de reglementare, pe de o parte, de activitățile legate de proprietate sau control, pe de altă parte.*

(3) *Statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare își exercită competențele în mod imparțial, transparent și în timp util. Statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare dețin resurse umane și financiare suficiente pentru îndeplinirea atribuțiilor care le sunt încredințate.*

(3a) *Fără a aduce atingere dispozițiilor prevăzute la alineatele (4) și (5), autoritățile naționale de reglementare responsabile de reglementarea ex ante a pieței sau de soluționarea litigiilor dintre întreprinderi în conformitate cu articolul 20 sau 21 din prezenta directivă acționează*

independent și nu solicită și nici nu primesc instrucțiuni de la un alt organism în legătură cu îndeplinirea acestor sarcini care le revin în temeiul normelor de drept intern care pun în aplicare normele comunitare. Acest lucru nu exclude supravegherea în conformitate cu dreptul constituțional național. Numai organismele de soluționare a căilor de atac, instituite în conformitate cu articolul 4, au competența de a suspenda sau de a revoca deciziile luate de către autoritățile naționale de reglementare. Statele membre se asigură că conducătorul unei autorități naționale de reglementare menționate la primul paragraf sau, după caz, membrii organului colectiv care îndeplinește această funcție în cadrul autorității sau înlocuitorul acestuia/înlocuitorii acestora nu poate/pot fi demis/demiși decât în cazul în care nu mai satisfac(e) condițiile necesare îndeplinirii sarcinilor sale/lor, precizate în prealabil în legislația națională. Decizia de demitere a conducătorului autorității naționale de reglementare sau, după caz, a membrilor organului colectiv care îndeplinește această funcție în cadrul acesteia se face publică la momentul demiterii. Conducătorul demis al autorității naționale de reglementare sau, după caz, membrii demiși ai organului colectiv care îndeplinește această funcție în cadrul acesteia, primește/primesc o expunere a motivelor care se publică și are/au dreptul de a solicita publicarea acesteia, în cazul în care aceasta nu ar avea loc în lipsa solicitării sale/lor.

Statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare menționate la primul paragraf beneficiază de bugete anuale separate. Bugetele se fac publice. Statele membre se asigură, de asemenea, că autoritățile naționale de reglementare beneficiază de resurse financiare și umane adecvate, astfel încât să poată participa în mod activ și să contribuie la Organismul autorităților europene de reglementare în domeniul comunicațiilor electronice (OAREC).

(3b) Statele membre se asigură că obiectivele OAREC privind promovarea unei coordonări și coerențe sporite la nivelul reglementării sunt sprijinite în mod activ de respectivele autorități naționale de reglementare.

(3c) Statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare țin seama în cea mai mare măsură de avizele și pozițiile comune adoptate de OAREC la adoptarea propriilor decizii pentru piețele lor interne.

(4) Statele membre publică sarcinile care trebuie îndeplinite de autoritățile naționale de reglementare într-un mod ușor accesibil, în special atunci când aceste sarcini sunt încredințate mai multor organisme. Statele membre asigură, după caz, consultarea și cooperarea între aceste autorități, precum și între aceste autorități și autoritățile naționale însărcinate cu punerea în aplicare a dreptului concurenței și cu autoritățile naționale însărcinate cu punerea în aplicare a legislației în materie de protecție a consumatorilor, în probleme de interes comun. Atunci când mai multe autorități au competențe în aceste probleme, statele membre se asigură că sarcinile care revin fiecărei autorități sunt publicate într-un mod ușor accesibil.

(5) Autoritățile naționale de reglementare și autoritățile naționale în materie de concurență își furnizează reciproc informațiile necesare punerii în aplicare a prevederilor din prezenta directivă și din directivele speciale. În ceea ce privește schimbul de informații, autoritatea care le primește asigură același nivel de confidențialitate ca și autoritatea care le furnizează.

(6) Comisia este notificată de către statele membre cu privire la toate autoritățile naționale de reglementare cărora le-au fost

atribuite sarcini în aplicarea prezentei directive și directivelor speciale, precum și la responsabilitățile care revin fiecăreia.”

52. Referitor la interpretarea art. 148 din Constituție, prin Decizia nr. 668 din 18 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 8 iulie 2011, și prin Decizia nr. 921 din 7 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 673 din 21 septembrie 2011, Curtea a statuat că „folosirea unei norme de drept european în cadrul controlului de constituționalitate ca normă interpusă celei de referință implică, în temeiul art. 148 alin. (2) și (4) din Constituția României, o condiționalitate cumulativă: pe de o parte, această normă să fie suficient de clară, precisă și neechivocă prin ea însăși sau înțelesul acesteia să fi fost stabilit în mod clar, precis și neechivoc de Curtea de Justiție a Uniunii Europene și, pe de altă parte, norma trebuie să se circumscrie unui anumit nivel de relevanță constituțională, astfel încât conținutul său normativ să susțină posibila încălcare de către legea națională a Constituției — unica normă directă de referință în cadrul controlului de constituționalitate. Într-o atare ipoteză demersul Curții Constituționale este distinct de simpla aplicare și interpretare a legii, competență ce aparține instanțelor judecătorești și autorităților administrative, sau de eventualele chestiuni ce țin de politica legislativă promovată de Parlament sau Guvern, după caz.”

53. Aplicând aceste considerente de principiu la cauza de față, Curtea reține că norma de drept european interpusă în cadrul controlului de constituționalitate celei de referință, consacrate de art.148 alin. (4) din Constituție, o reprezintă art. 3 din Directiva 2002/21/CE. Cu privire la prima condiție necesară pentru folosirea unei norme de drept european în cadrul controlului de constituționalitate, Curtea reține că norma de drept european invocată întrunește condițiile de claritate și precizie. Astfel, ea stabilește fără echivoc că autoritățile naționale de reglementare *ex ante* a pieței trebuie să acționeze independent și nu trebuie să solicite și nici să primească instrucțiuni de la un alt organism în legătură cu îndeplinirea sarcinilor ce le revin în temeiul normelor de drept intern, care pun în aplicare normele comunitare.

54. În ceea ce privește cea de-a doua condiție, și anume aceea ca norma de drept european interpusă în cadrul controlului de constituționalitate să se circumscrie unui anumit nivel de relevanță constituțională, astfel încât conținutul său normativ să susțină posibila încălcare de către legea națională a Constituției — unica normă directă de referință în cadrul controlului de constituționalitate, Curtea constată că această condiție nu este întrunită. Aspectele legate de reglementarea de către statele membre a rețelelor și serviciilor de comunicații electronice (cum sunt, spre exemplu, garantarea independenței autorităților naționale de reglementare, asigurarea de resurse umane și financiare suficiente pentru îndeplinirea atribuțiilor sau asigurarea de bugete anuale separate) nu au în sine o relevanță constituțională, nefiind circumscrise principiilor și normelor fundamentale constituționale, cum ar fi, spre exemplu, cele care consacră drepturi, libertăți și îndatoriri fundamentale sau cele privind autoritățile publice reglementate de textele constituționale.

55. Având în vedere acestea, Curtea constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru folosirea unei norme de drept european în cadrul controlului de constituționalitate, astfel că nu poate fi primită critica de neconstituționalitate privind încălcarea dispozițiilor art.148 alin.(2) și (4) din Constituție.

56. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017 pentru modificarea și completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații și constată că aceste dispoziții sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 februarie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

pentru modificarea pozițiilor nr. 10, 14 și 38 din anexa nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 254/2018 privind aprobarea detalierii pe județe a numărului total de paturi, pe anul 2018, din unitățile sanitare publice și private pentru care casele de asigurări de sănătate pot încheia contracte de furnizare de servicii medicale spitalicești

Văzând Referatul de aprobare al Direcției management și structuri sanitare nr. SP 4.033 din 20.04.2018, având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 115/2017 privind aprobarea Planului național de paturi pentru perioada 2017—2019,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Pozițiile nr. 10, 14 și 38 din anexa nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 254/2018 privind aprobarea detalierii pe județe a numărului total de paturi, pe anul 2018, din unitățile sanitare publice și private pentru care casele de asigurări de

sănătate pot încheia contracte de furnizare de servicii medicale spitalicești, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 195 din 2 martie 2018, se modifică și vor avea următorul cuprins:

Nr. crt.	Județul	Planul național de paturi 2018
„10	BUZĂU	1863
	
14	CONSTANȚA	4408
	
38	TULCEA	790”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Sorina Pinte

București, 20 aprilie 2018.

Nr. 528.

RECTIFICĂRI

În anexa nr. 1 la Legea bugetului de stat pe anul 2018 nr. 2/2018, „Bugetul de stat pe anii 2018—2021 — Sinteza”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 3 ianuarie 2018, se fac următoarele rectificări:

- la pag. 19, rândul 34 l. Credite de angajament, coloana 1, în loc de: „12.081.913” se va citi: „11.911.913”;
- la pag. 19, rândul 37 l. Credite de angajament, coloana 1, în loc de: „92.848” se va citi: „262.848”;
- la pag. 36, rândul 44 l. Credite de angajament, coloana 1, în loc de: „242.523” se va citi: „72.523”;
- la pag. 36, rândul 47 l. Credite de angajament, coloana 1, în loc de: „53.000” se va citi: „223.000”;
- la pag. 41, rândul 56 l. Credite de angajament, coloana 1, în loc de: „176.900” se va citi: „6.900”;

— la pag. 42, înaintea primului rând se introduce un rând nou în coloana B „I. Credite de angajament” și în coloana 1 „170.000”.

În anexa nr. 2 la Legea bugetului de stat pe anul 2018 nr. 2/2018, „Sinteza cheltuielilor pe surse de finanțare, capitole, subcapitole, paragrafe, titluri de cheltuieli, articole, alineate după caz pe anii 2018—2021”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 3 ianuarie 2018, se fac următoarele rectificări:

- la pag. 44, rândul 3 l. Credite de angajament, coloana 1, în loc de: „13.600.488” se va citi: „13.430.488”;
- la pag. 44, rândul 6 l. Credite de angajament, coloana 1, în loc de: „92.858” se va citi: „262.858”;
- la pag. 61, rândul 4 l. Credite de angajament, coloana 1, în loc de: „12.081.913” se va citi: „11.911.913”;
- la pag. 61, rândul 20 l. Credite de angajament, coloana 1, în loc de: „92.848” se va citi: „262.848”;
- la pag. 136, rândul 11 l. Credite de angajament, coloana 1, în loc de: „176.900” se va citi: „6.900”;

— la pag. 136, după rândul 24 se introduce un rând nou: în coloana B se introduce „I. Credite de angajament” și în coloana 1 se introduce „170.000”.

În anexa nr. 3/28/01 la Legea bugetului de stat pe anul 2018 nr. 2/2018, „Sinteza fondurilor alocate pe surse și pe titluri de cheltuieli pe anii 2018—2021”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 bis din 3 ianuarie 2018, se fac următoarele rectificări:

- la pag. 3, rândul 31 l. Credite de angajament, coloana 1, în loc de: „176.900” se va citi: „6.900”;
- la pag. 3, după rândul 33 se introduce un rând nou: în coloana B se introduce „I. Credite de angajament” și în coloana 1 se introduce „170.000”;
- la pag. 4, rândul 23 și rândul 57 l. Credite de angajament, coloana 1, în loc de: „176.900” se va citi: „6.900”;
- la pag. 4, după rândul 25 se introduce un rând nou: în coloana B se introduce „I. Credite de angajament” și în coloana 1 se introduce „170.000”;
- la pag. 5, după rândul 2 se introduce un rând nou: în coloana B se introduce „I. Credite de angajament” și în coloana 1 se introduce „170.000”;
- la pag. 5, rândul 53 l. Credite de angajament, coloana 1, în loc de: „176.900” se va citi: „6.900”;
- la pag. 5, după rândul 55 se introduce un rând nou: în coloana B se introduce „I. Credite de angajament” și în coloana 1 se introduce „170.000”;
- la pag. 6, rândul 30 l. Credite de angajament, coloana 1, în loc de: „176.900” se va citi: „6.900”;
- la pag. 6, după rândul 32 se introduce un rând nou: în coloana B se introduce „I. Credite de angajament” și în coloana 1 se introduce „170.000”.

În anexa nr. 3/28/02 la Legea bugetului de stat pe anul 2018 nr. 2/2018, „Bugetul pe capitole, subcapitole, paragrafe, titluri de cheltuieli, articole și alineate pe anii 2018—2021 (sume alocate din bugetul de stat)”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 bis din 3 ianuarie 2018, se fac următoarele rectificări:

- la pag. 9, rândul 54 l. Credite de angajament, coloana 1, în loc de: „176.900” se va citi: „6.900”;
- la pag. 10, după rândul 10 se introduce un rând nou: în coloana B se introduce „I. Credite de angajament” și în coloana 1 se introduce „170.000”;
- la pag. 11, rândul 16 l. Credite de angajament, coloana 1, în loc de: „176.900” se va citi: „6.900”;
- la pag. 11, după rândul 18 se introduce un rând nou: în coloana B se introduce „I. Credite de angajament” și în coloana 1 se introduce „170.000”;
- la pag. 14, rândul 6 l. Credite de angajament, coloana 1, în loc de: „176.900” se va citi: „6.900”;
- la pag. 14, după rândul 19 se introduce un rând nou: în coloana B se introduce „I. Credite de angajament” și în coloana 1 se introduce „170.000”.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2018 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2018 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

